

Arrest

nr. 317 610 van 28 november 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOOZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 juli 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 augustus 2024 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANDENHOVE, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 13 maart 2023 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgisch minderjarig kind E.M.E., dat in 2019 werd geboren.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 13 juli 2023 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). In zijn arrest van 11 januari 2024 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing (RvV 11 januari 2024, nr. 299 872).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 18 juli 2024 opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 22 juli 2024 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.03.2023 werd ingediend door:

Naam: E.(…)

Voorna(a)m(en): A.(…)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde E.(…) M.(…) E.(…) (RR. (…)) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Betreffende deze aanvraag werd eerder een beslissing genomen op 13.07.2023. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde echter deze beslissing in beroep bij arrest 299 872 dd. 11.01.2024, waardoor heden een nieuwe beslissing dient genomen te worden.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: ‘De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg (...): de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 4° mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.’

Betrokkene heeft als bewijs van zijn identiteit een vervallen Turks paspoort voorgelegd. Deze is verstreken sedert 24.08.2020. Daarnaast heeft betrokkene een niet-elektronische Turkse identiteitskaart (afgeleverd op 07.02.2008) voorgelegd zonder vervaldatum.

Uit onderzoek blijkt dat betrokkene zich niet dienstig kan beroepen op de Nüfuskaart met uitgiftedatum in 2008. De niet-elektronische Turkse identiteitskaart (lees: Nüfus) is slechts tien jaar geldig na datum van uitgifte. Dit document kan niet langer beschouwd worden als rechtsgeldig. (<https://www.nvi.gov.tr/tc-kimlik-karti>)

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig identiteitsbewijs op het moment van de aanvraag, voldoet hij niet aan de voorwaarden van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15/12/80. Zijn verblijf dient te worden geweigerd en het Al dient te worden ingetrokken (…)”

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad maakte op 22 augustus 2024 een afschrift van het verzoekschrift over aan de verwerende partij. De verwerende partij maakte op 26 augustus 2024 het administratief dossier over aan de Raad, maar verzuimde om hier een nota met opmerkingen bij te voegen. Desondanks uitte verzoeker op 5 september 2024 de wens om een syntheseseminarie in te dienen die op diezelfde dag aan de Raad werd overgemaakt.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad in beginsel uitspraak op basis van de syntheseseminarie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.3. Artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet bevat evenwel de vereiste dat in de syntheseseminarie “*alle aangevoerde middelen worden samengevat*”. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verzoekende partij zich in haar syntheseseminarie niet mag beperken tot het letterlijk herhalen van de middelen uit het gedinginleidend verzoekschrift, tenzij zij hierbij een repliek voegt op de nota met opmerkingen. Zoniet, dan handelt de verzoekende partij louter dilatoir. Het is immers de bedoeling dat de Raad uitspraak kan doen op basis van één procedurestuk (cf. RvS 14 februari 2017, nr. 237.371).

2.4. De Raad merkt op dat in de door verzoeker neergelegde syntheseseminarie het enig middel uit het gedinginleidend verzoekschrift in essentie integraal in al zijn onderdelen wordt hernomen. Op de vijfde pagina

van de synthesesememorie wordt het eerste middelonderdeel uit het verzoekschrift zelfs uitgebreid, met een verwijzing naar een bijkomend stuk (bijlage 4) dat aan de synthesesememorie wordt toegevoegd.

Uit niets blijkt dat afstand wordt gedaan van een deel van het enig middel. De synthesesememorie bevat ook geen samenvatting van de middelen, zoals vereist door artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet.

Conform de rechtspraak van de Raad van State dienaangaande kan het begrip 'samenvatten' worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen volstaat niet (cf. RvS 27 maart 2014, nr. 226.907), tenzij de oorspronkelijke middelen worden aangevuld met een werkelijke repliek op de nota met opmerkingen van de verwerende partij (RvS 30 oktober 2014, nr. 228.975). Aangezien geen nota met opmerkingen werd ingediend, kan de synthesesememorie evenmin een 'werkelijke' repliek bevatten op eventuele tegenargumenten van de verwerende partij.

2.5. Ter terechtzitting wordt de aanwezige raadsvrouw van verzoeker geconfronteerd met de vaststelling dat de neergelegde synthesesememorie niet wetsconform is. De raadsvrouw van verzoeker bevestigt dat het verzoekschrift in de synthesesememorie werd hernomen en uitgebreid met een puntje '4'. Desondanks vraagt zij om de behandeling van de zaak uit te stellen omwille van de uitspraak van het Grondwettelijk Hof in de zaak met rolnummer 8072/2023 die op de dag van de terechtzitting geagendeerd werd.

2.6. De Raad kan enkel vaststellen dat de door verzoeker neergelegde synthesesememorie niet voldoet aan de vereisten uit artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling leidt tot de verwerping van het beroep (vaste rechtspraak van de Raad van State, zie o.a. RvS 17 december 2014, nr. 229.585). Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker eventueel een nieuwe verblijfskaart kan aanvragen bij het bestuur indien hij van oordeel zou zijn dat hij ingevolge de recente uitspraak van het Grondwettelijk Hof (GwH 21 november 2024, nr. 131/2024) alternatieve bewijsmogelijkheden kan aanwenden om aan de documentaire voorwaarden uit artikel 40ter, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet te voldoen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN